

Onunla ilk karşılaşmamızda bana ‐Hocam, ben bu dünyanın işini başaramadım; Allah'ın gücüne gitmesin ama ben bu dünyaya hiç gelmemeliydim‐ demişti. Üzerime diktiği gözlerinde, hayat karşısında mağlup olmuş bir adamın bitkinliğinden izler vardı.

Gizlemeye çalışıyordu ama ben, gözlerinin dolu dolu olduğunu fark edebilmiştim.

Yaşı muhtemelen elli civarlarındaydı; saçları beyazlamıştı; bir devlet memuruydu.

Bu yaşına kadar 'hel linden kazanmaya' itina etmişti.  rneğine başka durumlarda da rastlanacağı gibi 'namuslu' olmanın faturasını  deyenlerden biri olduğu anlaşılıyordu.

Boyunca çocukları vardı...

Modern zamanların kiskacında yaşayan ve bitmek bilmeyen ihtiyaçları olan çocukları...

Başkalarının imkânlarına özenen, cebinde bol para, altında lüks bir spor araba olsun isteyen ve lüğatinden 'kanaat' kavramını epey bir süre önce çıkartmış olan çocukları...

Onların isteklerini karşılamaktan âcizdi ve hayata maddî perspektiften bakmaya şartlandırılmış evlatları nazarında 'güçsüz' ve 'yetersiz' bir baba olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

Çocukların zihinlerinde çevirip durdukları "Neden biz daha iyi şartlarda yaşamıyoruz? Neden hep biz tasarruflu olmak, ölçülü harcamak zorundayız?" türünden sorulara tatmin edici cevaplar verebilmekten de uzaktı.

Evlatlarını daha iyi yetiştiremediğine de hayıflanıyordu.

Aslında eşi ve kendisi onları bu yaşa getirene dek ne zorluklara katlanmışlardı?

Uykusuz geçirdikleri gecelerin sayısını hatırlamıyordu ama hayatı bir yük gibi sırtlarında taşıdıkları, ay sonunu getirebilmenin hesaplarını yaptıkları dönemlerde bile zorlukları onlara yansıtmamak için nasıl çırpınıp durduklarını anımsıyordu.

'Yemeyip yedirmek, giymeyip giydirmek' türünden terkipler herkesin ağızına düşmüş beylik ifadelerdi ve orijinalitesini kaybetmişti ama onlar 'harbiden' yemeyip yedirmiş, giymeyip giydirmişlerdi.

En küçük yavrularının ateşlendiği bir gece soluğu acil servisin kasvetli kapısında almışlar; üzüntülerine "ya bizden çok para isterler de, karşılayamazsak; evladımızı tedavi ettiremezsek" tedirginliği eşlik etmişti.

Hastane koridorlarında volta atarken, yaklaşan kirayı nasıl tedarik edeceğini, yakıt masraflarını nasıl karşılayacağını düşündüğünü de bugün gibi hatırlıyordu.

Çocuklarına 'dar gelirliliğin' mağduriyetini yaşatmamaya çalışıyordu. Öyle ya 'alt tarafı' bir devlet memuruydu ve aldığı para ortadaydı. Yine de başkalarında görüp canları bir şey istediğinde, onlara elde edememenin burukluğunu yaşatmamak için 'bir yerlerden' kısıp temin etme yoluna gittiği de olmuştu.

Bana "Hocam, biz çok sıkıntı çektik bugüne kadar" derken, aslında harcıâlem bir şey

söylediği, kimle konuşursanız konuşun geçmişte yaşadığı problemlerden dem vuracağı gerçeği umurunda değildi. Bir farklılık endişesi yoktu ve tavrı alabildiğine içten olduğunu âşikâr kılıyordu.

Karşımda oturmuş, bir elli yılın muhasebesini yapıyordu.

Bir işi, iyi kötü bir geliri vardı ama ruh hâli 'bir baltaya sap olamadığını düşünen' bir zihnin yeniklik psikolojisini yansıtıyordu.

Öyle ya, kimseyi memnun edememişti hayatı boyunca...

Hatta kendisi bile kendisinden râzı değildi!

Çalışmış, didinmiş, gecesini gündüzüne katmış ama babalık hususunda çocuklarından geçer not alamamıştı.

Harama el uzatmamış, hakka hukuka riâyet etmişti ama iş hayatında da 'saygın' bir yeri olduğu söylenemezdi.

Belki bir tek otuz yıl aynı yastığa baş koyduğu hanımı ona yoldaş olmuştu ama ona da sorsalar, kim bilir nelerden şikâyet edecek, pozisyonunu daha iyilerle mukayese edip hangi mahrumiyetlerden sızlanacaktı?

İşte karşımda duran bu adam "Hocam, ben bu dünyanın işini başaramadım; Allah'ın gücüne gitmesin ama ben bu dünyaya hiç gelmemeliydim" derken bana böyle bir arka plândan sesleniyordu.

Aslında kendisini yetiştirmeye çalışan birisiydi de.

Elinden geldikçe kitap okumaya çalışıyor; daha bilgili bir baba olarak çocuklarının karşısına dikilmek istiyordu. Kendisinin 'câhil' olduğunu düşünmelerine tahammül edemezdi.

Konuşma esnasında bir ara “Bu yaştan sonra yabancı dil kursuna bile gittik hocam!” dediğini hatırlıyorum.

Kısacası miskin, uyuşuk, gamsız bir adam değildi.

Hatta dostları her şeyi kafasına gereğinden fazla taktığını söylüyorlardı.

Gerçekten ince ve duyarlı bir mizâcı vardı...

Kimseyi kırmamaya özen gösterirdi...

Çokça istismar edildiğini bile bile insanlar arası ilişkilerde içten ve nâzik olmaya itina ederdi.

Peki, bunca dikkatli yaşamaya çalıştığı bir ömrün âhırinde saplandığı bu ‘mağlubiyet’ düşüncesi de nereden geliyordu?

Neden çok idealist ve kararlı çıktığı bu yolun sonuna yaklaştığında "Olmadı! Beceremedim!" duygusuna kapılmıştı?

Aslında bu sorulara kendince bir cevap da bulmuştu.

Yaşadığı zaman âhir zamandı ve bu devre damgasını vuran olgu 'başarı' idi. İnsanlar başarıları nisbetinde değer görüyorlardı.

Dürüst, erdemli vs. olmanın pek bir kıymet-i harbiyesi yoktu. Bu tür değerlere, başarının kendilerine eşlik ettiği durumlarda itibar ediliyordu.

Bir kitapta okuduğu 'materyalizm' biraz da bu muydu yoksa?

Bu öyle bir anafordu ki, dindarından dinsizine, ahlâklısından dolandırıcısına herkese ârız olmuştu.

Daha fazla dindar olmak bile bu devirde başarılı/güçlü olmakla mümkündü sanki...

Sürekli öne çıkarılan 'işinde başarılı insan', 'iş adamı', 'iş kadını' gibi kavramlar çağın hâkim değerini deşifre ediyordu.

Evet, kendisi dürüsttü, duyarlıydı, iyi yürekliydi, yardımseverdi, en ufak bir trajedide gözleri dolardı ama ne yazık ki bunlar para etmiyordu.

Ona...

En yakınındakilere, aile fertlerine bile anlatamadığı derdini, neden benimle paylaştığını sordum...

Bana "Bilmiyorum" dedi: "Hocam, bilmiyorum"

Bense sadece dinledim onu...

Konuşarak düşüncelerini değiştirmeye hiç yeltenmedim...

Bir süre öyle sessizce oturduktan sonra "Bana müsaade hocam!" dedi...

Ve kalkıp gitti...

Sonraki günlerde nedense aklıma Hz. Nuh'a âit o meşhur dua takılacaktı:

"Rabbi inni mağlûb: Yenildim Allah'ım"